

# KURJER POZNAŃSKI

wychodzi dwa razy dziennie

Odpowiedzialni kierownicy działów: kultury i sztuki Witold Noskowski, gospodarczego i giełdowego dr. Marjan Chelminowski, za inne działy odpowiada Dżyzław Anto niewicz, wszyscy w Poznaniu.

Wydawnictwo: Drukarnia Polska Spółka Akcyjna  
w Poznaniu, św. Marcin 70

Nr. 477 Wydanie P

Poznań, czwartek dnia 17 października 1935

Rok 30

Poznań, 16 października.

## Niemcy a sankcje

W tych dniach powtarza się rocznica formalnego wystąpienia Niemiec z genewskiego Związku Narodów. Dnia 16 października 1933 wypowiedziała Rzesza swój udział w Genewie, a według statutu Ligi potrzeba było dwóch lat dla wygaśnięcia praw i obowiązków członkowskich. W związku z tym terminem przekazał rząd niemiecki w tych dniach do kasy Ligi Narodów zaległe swe składki w kwocie 5 milionów franków szwajcarskich.

Data ostatecznego likwidowania stosunków między Rzeszą a Ligą przypada na chwilę, gdy polityka międzynarodowa — więcej, niż to kiedykolwiek miało miejsce w ostatnich latach — znowu ogniskuje się w Genewie. Kwęstja udziału w sankcjach przeciw Rzymowi nie dotyczy wprawdzie Niemiec bezpośrednio, jako już nieczłonka Ligi. Nie oznacza to jednak, by Niemcy były wobec kwestji tej obojętne. Sprawa sankcyj ma zbyt doniosłe znaczenie polityczne, aby Rzesza nie mogła je pomijać w swych rachubach politycznych. Ma wreszcie niemałe znaczenie ekonomiczne, zwłaszcza dla kraju, jak Niemcy, cierpiącego dotkliwie wskutek ograniczeń na obcych rynkach zbytu. Z tych względów śledzi Berlin posunięcia genewskie przeciw Włochom z niezwykłą czujnością.

Oficjalne koła niemieckie nie wychodzą, jak dotąd, ze stanowiska ściśle obserwowanej neutralności. Na Wilhelmstrasse zapewniają, że wzorem dla rządu niemieckiego może być tylko stanowisko prezydenta Roosevelta, który — jak wiadomo — ogłosił neutralność Stanów Zjednoczonych w konflikcie abisyńskim, wzbraniając wywozu broni dla obu walczących stron.

W urzędowych kołach dementowane są pogłoski, jakoby istniał tajny układ włosko-niemiecki w sprawie dostaw wojennych i importu surowców dla włoskiego przemysłu wojennego. Atoli, jeśliby pogłoski takie rzeczywiście się pojawiały zagranicą, jak i wogóle posądzana jest Rzesza o sympatje prowłoskie, muszą potemu istnieć pewne przyczyny.

Już niemało komentarzy wywołało przed miesiącem złożenie listów poselskich nowego ambasadora Italji u „Führera” Rzeszy i wymiana politycznych mów z tej okazji. Niedługo potem odbył konferencję z Mussolinim ambasador Rzeszy von Hassel w Rzymie, co ponownie zwróciło uwagę zagranicy na stosunki włosko-niemieckie. Oświadczenie delegata Węgier w Genewie, że Budapeszt nie przyłączy się do wspólnej akcji antywłoskiej, musiało również uderzać, tem bardziej, że nastąpiło krótko po bytności w Berlinie premiera Gömbösa. Wiadomość zaś, że Austria i Węgry nie biorą udziału w sankcjach przeciw Włochom, przyjęta została w opinii niemieckiej z widoczną satysfakcją. Dzienniki, które pierwsze wiadomość tę przyniosły,

## Pokojowe zabiegi Laval'a

Echa energicznej akcji francuskiego premiera — Trudności ze strony Anglii — Znamienny wywiad Chamberlaina — Włoskie zastrzeżenia

Warszawa. (Tel. wł.) Doniesienia, napływające z zagranicy w sprawie sytuacji międzynarodowej stwierdzają bardzo intensywną akcję Laval'a a równocześnie oporność angielską.

Giełda zaczyna nabierać wiary w akcję pośredniczącą Laval'a. Społeczeństwo włoskie byłoby zadowolone, gdyby Włochy uzyskały np. prowincję Tigre, Harrar, Ogaden i gdyby im zabezpieczono korzyści pokojowe w całej Abisynji.

Z drugiej jednak strony wystąpienia obu Chamberlainów, ministra skarbu Neville'a i b. min. spraw zagr. Austina, wypowiadają się za przeprowadzeniem sankcyj aż do ostatecznej konsekwencji, chociaż równocześnie obaj uznają słusność Włoch w kwestji zabezpieczenia sobie ekspansji. Austin Chamberlain dał również wyraz niezadowolaniu z polityki francuskiej w wywiadzie z przedstawicielem „Paris Soir”.

W kołach londyńskich utrzymuje się przekonanie, że inicjatywa Laval'a w kierunku zakończenia wojny zakończyła się niepowodzeniem, Anglja bowiem przeciwstawia się ustępstwom na rzecz Włoch. (w)

Paryż. (Tel. wł.) Pewne poruszenie w opinii publicznej wywołał ogłoszony przez „Paris Soir” wywiad Austina Chamberlaina, jaki udzielił sen. de Jouvenelowi w ostatnich dniach jego życia.

W tej rozmowie Austin Chamberlain skarżył się na stanowisko Francji w sporze abisyńsko-włoskim. B. minister spraw zagranicznych Anglii, znany jako wypróbowany przyjaciel Francji, miał zwrócić uwagę de Jouvenelowi na niewłaściwość postępowania Laval'a, co wywołuje w Anglii niezadowolanie i rozczarowanie. Jeżeli Francja nie zmieni swego stanowiska, nie pohamuje objawów przyjaźni w stosunku do Włoch i nie poprze brytyjskiego stanowiska w sprawie zdecydowanego zastosowania sankcyj przeciw Włochom, to nie będzie mogła liczyć w przyszłości na pomoc Anglii w razie ewentualnego zatargu z Niemcami.

Zdaniem Chamberlaina, nie należy przyglądać się beczynie obecnym wypadkom w Afryce, gdyż groziłoby to dalszem powikłaniem i jeszcze większymi ofiarami. Szybka interwencja natomiast może skutecznie przeciw-

działać fatalnym skutkiem obecnych operacji i wypadków.

Rzym. (Tel. wł.) O dyplomatycznych zabiegach Laval'a wyrażają się w kompetentnych kołach włoskich z dużą rezerwą. Starają się przede wszystkim nadać mniejsze znaczenie rozmowom ambasadorów w Paryżu i Londynie i podkreślają, że poniedziałkowa konferencja Laval'a z amb. Cerrutim nie tyczyła się tej sprawy. Również wizyta amb. de Chambruna we wtorek u min. Suvicha nie jest żadnym nadzwyczajnym wydarzeniem, gdyż francuski ambasador odwiedza włoskiego podsekretarza stanu regularnie trzy razy w tygodniu.

### Wielka Brytania w obronie autorytetu Ligi

Londyn. (Tel. wł.) Nawiązując do wiadomości o zabiegach francuskich celem zawarcia pokoju, dyplomatyczny współpracownik „Morning Post” stwierdza, że już swego czasu przepowiadano, iż Mussolini nie ugnie się przed groźbą sankcyj, lecz zawsze będzie gotów rokować w momencie dla siebie najdogodniejszym. Wypadki zmiernają, zdaje się, w tym kierunku. Rząd brytyjski nie ma wiadomości o rzekomych francuskich zabiegach pokojowych i dlatego nie może zająć oficjalnego stanowiska w tej sprawie. Ogólne przekonanie jest takie, że rozwiązanie sprawy musi nosić stempel Ligi Narodów. Rząd wypowiada się zdecydowanie przeciw wszystkim krokom pokojowym, które chciałyby lega-

W związku z temi pogłoskami oświadczają w każdym razie, że w obecnej chwili istnieją słabe widoki na powodzenie misji Laval'a, gdyż Anglja przeciwstawia się stanowczo wszelkim pertraktacjom, prowadzonym poza Ligą.

Zdaniem tutejszych kół, Włochy nie mogą czynić żadnych ustępstw z powodu nacisku Ligi. W ostatnim czasie były one napiętnowane przez Ligę i dlatego nie mają żadnych podstaw ulegania zaleceniom Genewy. Ich stanowisko we wschodniej Afryce jest doskonałe. Państwo negusa — zdaniem kół włoskich — rozpada się coraz bardziej.

Do takiego stanowiska skłaniają go trzy powody:

1. Eksperyment sankcyj musi być przeprowadzony do końca, jeżeli ma on być nauką na przyszłość.
2. Im zdecydowaniej wystąpi obecna Liga Narodów, tem bardziej odstrasząco działać będzie obecny przykład na przyszłego napastnika.
3. Autorytet Ligi Narodów ucierpiałby bardzo znacznie, gdyby nie udało się jej chociaż w części przeprowadzić swej woli.

W takich warunkach zabiegi Laval'a natrafiają na poważne trudności, zważywszy, że Mussolini nie może przyjąć narzuconych propozycji.

### Anglja nie godzi się na wycofanie floty z morza Śródziemnego

Londyn (PAT) Dzienniki angielskie pod sensacyjnymi nagłówkami podają, że Laval w rozmowie poniedziałkowej z ambasadorem brytyjskim zażądał od Londynu gestu pokojowego pod postacią wycofania floty brytyjskiej z morza Śródziemnego, jako wstępnego kroku do rozpoczęcia przez Laval'a rokowań z Mussolinim o pokojowe załatwienie konfliktu. Premier francuski zapytywał miał, w jakich okolicznościach W. Brytania zgodziłaby się na wycofanie floty i zażądać miał nawet deklaracji, że nie podejmie sama blokady Włoch. Odpowiedź, ja-

ką miał uzyskać, była bardzo niezadowolająca.

Londyn (PAT) Z wiarygodnego źródła zapewniają, że pogłoski, jakoby poniedziałkowa rozmowa premiera Laval'a z ambasadorem brytyjskim dotyczyła nowych propozycji pokojowych, wysuniętych rzekomo przez Laval'a, nie odpowiadają prawdzie.

W odpowiedzi na zapytanie Laval'a, amb. Clerk oświadczył, że dopóki trwa inwazja włoska w Abisynji i obowiązują w stosunku do Włoch sankcje, nie może być mowy o wycofaniu floty brytyjskiej z morza Śródziemnego.

z trudem ukrywały zadowolenie z tego powodu. Warto też wspomnieć, że cała prasa niemiecka zacytowała znany artykuł „Gazety Polskiej”, wyrażający się ostro przeciw genewskiej polityce sankcyj międzynarodowych. Nie szczędzono ze strony niemieckiej aluzji, iż polski organ urzędowy zajmuje stanowisko bardziej przyjazne dla Włochów, aniżeli dla W. Brytanji.

Tak zatem temperatura ogłoszeń opinii niemieckiej w stosunku do Włoch jest o parę stopni cieplejsza od oficjalnych zapewnień o neutralności. Dotychczasowa rezerwa berlińskich kół urzędowych wychodzi niewątpliwie z założenia, że jeszcze nie czas na odchylenie przyłbicy.

Ta rezerwa i małomówność rządu berlińskiego sprawia, że trudno z dokładnością określić, jak daleko sięgają mają granice neutralności niemieckiej

w kwestji sankcyj przeciw Włochom. Co najmniej powinnaby neutralność rozciągać się na wywóz broni, zarówno do Włoch, jak i do Abisynji. Byłaby to koncepcja neutralności w duchu oświadczenia prez. Roosevelta, czyli ta, którą chętnie stawia Wilhelmstrasse za wzór.

Ale już więcej wątpliwości nasuwa sprawa stosunków handlowych między Niemcami a Włochami, przede wszystkim dostarczanie surowców i artykułów żywnościowych z zagranicy za pośrednictwem „dziury” niemieckiej. Znamienne w tym względzie zarządzenie wydała przed kilkoma dniami Holandia, wstrzymując eksport do Niemiec olei i paliwa samochodowego. Zauważono bowiem, że rynek holenderski zaczął raptownie ogłacać się z materiałów pędnych i że przyczyną tego były nagłe zakupy

włoskie, czynione za pośrednictwem niemieckiem.

Przykład powyższy dowodzi jedynie, ile technicznych trudności pasterczać będzie kwestja sankcyj, jeśli sankcje te mają stać się środkiem istotnie efektywnym. Stanowisko Niemiec w sprawie sankcyj, nie angażując się wyraźnie, wynika zarówno z centralnego położenia geograficznego Rzeszy na kontynencie europejskim, jak i z okoliczności, że rynek niemiecki szuka za wszelką cenę zbytu zagranicą. To — a nie co innego — dyktować będzie Niemcom ich stosunek do Włoch. Fakt, że Niemcy obecnie rozwiązały definitywnie stosunek z Ligą Narodów, jest momentem sprzyjającym, który daje swobodę ruchów.

Berlin.

B. L.



























# Inżynier Stanisław Kremer

**b. Generalny Dyrektor i Prezes Zarządu, Vice-Prezes Rady Nadzorczej S. A. „Chodorów“, Prezes Rady Zawiadowczej S. A. Cukrowni „Chybie“ etc.**

po długiej a ciężkiej chorobie, opatrzony św. Sakramentami, przeżywszy lat 59, zakończył życie w Krakowie, dnia 14 października 1935 r.

S. p. Zmarły był Twórcą i Organizatorem S. A. „Chodorów“, kierując Spółką nieprzerwanie od jej założenia w r. 1912 do ostatnich chwil Swego życia, poświęcając wszystkie Swe siły, zdolności ducha i potężną Swą indywidualność, a niespożytą energią i pracą doprowadził przedsiębiorstwo do największego rozkwitu.

Jako czołowy pionier rodzimego Przemysłu Cukrowniczego oraz dzięki obywatelskiej, twórczej i owocnej pracy na polu społecznym położył dla Polskiego Gospodarstwa Narodowego i Społeczeństwa Polskiego trwale i nieocenione zasługi.

W najgłębszym żalu żegnamy Wielkiego kierownika i Drogiego Towarzysza pracy, którego pamięć zawsze całym sercem czcić będziemy.

**Rada Nadzorcza i Zarząd „Chodorów“**  
Spółka Akcyjna dla Przemysłu Cukrowniczego

w Chodorowie

Pg 5873-62.490



## Inżynier Stanisław Kremer

**Prezes Rady Zawiadowczej Cukrowni „Chybie“** przeżywszy lat 59, zakończył życie w Krakowie dnia 14 października 1935 r.

Zmarły, objawszy z początkiem roku 1935 Prezesurę Rady Zawiadowczej Cukrowni „Chybie“, mimo nadwątlonego stanu zdrowia, służył z całym oddaniem radą i fachową wiedzą żywotnym sprawom Cukrowni, pragnąc postawić ją na najwyższym poziomie.

Przedwczesna śmierć nie pozwoliła śp. Prezesowi Kremerowi zrealizować projektów, owianych dobrem Cukrowni, które jednak nadal przyświecać będą pozostałym Kierownikom, jako drogowskaz dla rozwoju Cukrowni „Chybie“.

**Rada Zawiadowcza  
Cukrowni „Chybie“ Sp. Akc.**



## Inżynier Stanisław Kremer

**b. Generalny Dyrektor i Prezes Zarządu, Vice-Prezes Rady Nadzorczej S. A. „Chodorów“, Prezes Rady Zawiadowczej S. A. Cukrowni „Chybie“, Twórca Kasy Przeworności Urzędników i Rzemieślników S. A. „Chodorów“, Fundacji Stypendyjnej Jego Imienia — dla dzieci pracowników Cukrowni, Założyciel Kasyna Urzędników i Klubu Rzemieślników, Przedszkola dla dzieci pracowników Cukrowni, Szkoły Powszechnej w Sadekach etc.**

po długiej a ciężkiej chorobie opatrzony św. Sakramentami

zmarł w Krakowie 14 października 1935.

Odszedł od nas u szczytu Swych twórczych wysiłków najlepszy Przełożony i najczelniejszy Przyjaciel. Świetlany wzór niestrudzonej pracy i wytrwałości, niepospolitego hartu ducha Człowiek i Obywatel, budując Sobie najtrwalszy pomnik niezatartej pamięci i wdzięczności w sercach tych wszystkich, którzy u trumny nieodżałowanego Swego Opiekuna stoją głęboką okryci żalobą.

Pg 5875-62.493

**Pracownicy  
Spółki Akcyjnej „Chodorów“**





